

Bài Mười

Điểm trung tâm và trọng yếu của các sách khôi phục E-xơ-ra và Nê-hê-mi— Chức phận lãnh đạo đúng đắn và thỏa đáng trong sự khôi phục của Chúa

Đọc Kinh văn: Nê. 8:1-10; 13:14, 29-31; Mat. 20:25-28; 23:8-13; Hê. 13:7

I. Trong gia tế đời đời của Đức Chúa Trời và trong sự khôi phục của Chúa, chức phận lãnh đạo phụ thuộc vào trữ lượng thuộc linh; chức phận lãnh đạo này không theo nghi thức, không vĩnh viễn, không mang tính tổ chức, cũng không theo cấp bậc—1 Tê. 1:5; 2:1-14; 5:12-13; Hê. 13:7, 17, 24:

A. Quan điểm của Chúa về chức phận lãnh đạo trái ngược với quan điểm thiên nhiên; giữa vòng dân Đức Chúa Trời thực ra không có chức phận lãnh đạo theo nghĩa thiên nhiên—Mat. 20:25-28; 23:8-13:

1. Trong gia tế Tân Ước của Đức Chúa Trời, chức phận lãnh đạo nghĩa là làm nô lệ; hễ ai muốn làm người dẫn dắt phải sẵn lòng làm nô lệ—Mác 10:35-45.
2. Chức phận lãnh đạo được định hình bởi sự lớn lên trong sự sống và ra từ nhu cầu; nếu không có nhu cầu, không có sự lãnh đạo nào được tỏ ra – 1 Phi. 5:1-3.
3. Để gạt bỏ quan điểm con người về chức phận lãnh đạo, Đức Chúa Trời đã định rằng chức phận lãnh đạo giữa vòng dân Ngài phải luôn phụ thuộc vào trữ lượng thuộc linh—Công. 13:2, 9; 14:12; Ga. 2:11-14.
4. Không có chức phận lãnh đạo theo tổ chức trong sự khôi phục của Chúa, và không có sự tổ chức thống nhất; thay vào đó, có một Đầu là Đấng trực tiếp ra lệnh cho tất cả các chi thể, và có một cơ cấu hữu cơ là Thân thể—Êph. 1:22-23.

B. Theo Tân Ước, uy quyền của các sứ đồ là thuộc linh và ở trong chức vụ cung ứng lời của họ—Công. 2:42; 2 Cô. 13:5-6; 1 Tê. 2:13:

1. Họ không có uy quyền về địa vị để can thiệp vào các sự vụ của Hội thánh; chỉ có lời mà họ cung ứng mới có uy quyền—Côl. 4:16; Hê. 13:7.
2. Các Hội thánh bước theo các sứ đồ vì các sứ đồ có sự dạy dỗ Tân Ước—Phil. 2:12; Công. 20:17-36.
3. Nếu một Hội thánh đi lạc hay bị sai lệch, các sứ đồ có nghĩa vụ và trách nhiệm xử lý tình huống đó theo lời Đức Chúa Trời, là lời có uy quyền—cc. 26-27; 2 Cô. 10:6; 2 Ti. 1:13; 4:2.
4. Chức phận lãnh đạo được sản sinh, được làm mạnh mẽ, và được giới hạn trong sự dạy dỗ của các sứ đồ—Tít 1:9

C. Trong Tân Ước, có một chức vụ với một chức phận lãnh đạo—Công. 1:17, 25; 2 Cô. 4:1:

1. Cơ Đốc giáo ngày nay bị chia rẽ vì có quá nhiều sự lãnh đạo; vì chức vụ là một, cho nên không nên có nhiều hơn một chức phận lãnh đạo.
2. Chỉ có một chức phận lãnh đạo vì Đức Chúa Trời, Chúa, và Linh đều là một; một chức phận lãnh đạo là để giữ sự hiệp một của Linh vì Thân thể Đấng Christ—Êph. 4:3-6.
3. Tân Ước cho chúng ta thấy uy quyền đại diện của Đức Chúa Trời là ở trong những người dẫn dắt trong chức vụ, một uy quyền vì sự xây dựng—2 Cô. 13:10:
  - a. Uy quyền đại diện của Đức Chúa Trời là ở trong sự dạy dỗ của những người dẫn dắt—1 Cô. 4:17b-21; 7:17b; 11:2; 16:1; 2 Tê. 3:6, 9, 12, 14.
  - b. Dạy cùng một điều ở khắp nơi trong mỗi Hội thánh là sự biểu minh uy quyền đại diện của Phao-lô—1 Cô. 4:17b.

D. Chức phận lãnh đạo trong chức vụ Tân Ước nằm trong sự dạy dỗ Tân Ước hơn là trong chính những người dẫn dắt của chức vụ Tân Ước—Công. 2:42; 2 Ti. 3:10.

II. Chức phận lãnh đạo trong chức vụ Tân Ước là chức phận lãnh đạo của khái tượng kiểm soát về gia tế đời đời của Đức Chúa Trời, không phải là chức phận lãnh đạo của một người kiểm soát; sứ đồ Phao-lô đã tuyên bố: “Tôi chẳng dám không vâng theo khái tượng thuộc trời đó”—Công. 26:19:

- A. Gia tể đòi đòi của Đức Chúa Trời được mặc khải qua các sứ đồ, nhưng vì tín đồ đánh mất sự hiểu biết đúng đắn về gia tể nên gia tể ấy cần được Chúa khôi phục; gia tể đòi đòi của Đức Chúa Trời (tiếng Hi Lạp là *oikonomia*) là sự quản trị gia đình của Ngài để ban phát chính Ngài trong Christ vào dân được chọn của Ngài để Ngài có ngôi nhà hầu biểu lộ chính Ngài, mà nhà ấy là Hội thánh, Thân thể Đấng Christ—Êph. 3:2, 8-9; 1 Ti. 1:3-4; 3:15; Êph. 1:10; 2:21-22; 1 Phi. 4:10.
- B. *Khôi phục* có nghĩa là phục hồi hoặc trở lại với tình trạng bình thường sau khi đã xảy ra thiệt hại hoặc mất mát; *khôi phục* có nghĩa là trở về với ý định nguyên thủy và tiêu chuẩn của Đức Chúa Trời như được khải thị trong Kinh văn theo sự tiến triển hiện tại của sự khôi phục của Ngài về các nội dung trong gia tể đòi đòi của Đức Chúa Trời:
1. Sự khôi phục của Chúa là khôi phục Christ làm trung tâm, thực tại, sự sống, và mọi sự của chúng ta trong chức vụ đầy trọn của Ngài là nhục hóa, bao hàm và tăng cường—Côl. 1:17b, 18b; Thi. 80:1, 15, 17-19; Gi. 1:14; 1 Cô. 15:45b; Khải. 2:4-5, 7, 17; 3:7-8, 12-13, 17-22; 4:5; 5:6; Gi. 6:57; 14:21, 23; 21:15-17; đc. Giê. 32:39.
  2. Sự khôi phục của Chúa là khôi phục sự hiệp một của Thân thể Đấng Christ—Gi. 17:11, 21-23; Êph. 4:3-4a; Khải. 1:11.
  3. Sự khôi phục của Chúa là khôi phục chức năng của tất cả các chi thể thuộc Thân thể Đấng Christ—Êph. 4:15-16; La. 15:16; 1 Phi. 2:5, 9; 1 Cô. 14:1, 4b, 12, 26, 31, 39; Giê. 31:33-34 (xem chú thích 1 của c. 33).
- C. Khải tượng này phải được làm mới lại trong chúng ta mỗi ngày để trở thành Khải tượng kiểm soát toàn bộ đời sống, công tác và hoạt động của chúng ta—1 Gi. 1:7; 1 Phi. 2:9; Ês. 2:5; Thi. 119:105; 36:8-9.
- D. Một người rời bỏ sự khôi phục của Chúa nghĩa là người ấy chưa bao giờ thấy sự khôi phục của Chúa là gì; nếu chưa thấy Khải tượng về sự khôi phục của Chúa thì thật ra chúng ta không ở trong sự khôi phục của Chúa—Công. 26:13-19; đc. Sáng. 13:14-18.
- E. Trong sự khôi phục của Chúa, chúng ta phải có Khải tượng rõ ràng về gia tể đòi đòi của Đức Chúa Trời và sau đó được Khải tượng này chi phối, kiểm soát, và hướng dẫn, vì chúng ta ở đây để thực hiện gia tể đòi đòi của Đức Chúa Trời trong sự khôi phục của Ngài.
- F. Chức phận lãnh đạo trong sự khôi phục của Chúa là chức phận lãnh đạo của Khải tượng được Đức Chúa Trời ban cho về gia tể đòi đòi của Đức Chúa Trời, Khải tượng này giới hạn chúng ta, chỉ dẫn chúng ta, và kiểm soát chúng ta để tránh sự hỗn loạn và chia rẽ—Châm. 29:18a.
- G. Đọc phần phụ lục từ quyển *Khải tượng của thời đại* ở phần cuối bài.

III. Điểm trung tâm và trọng yếu của các sách khôi phục E-xo-ra và Nê-hê-mi là chức phận lãnh đạo đúng đắn và thỏa đáng—Nê. 8:1-10:

- A. Trong sự khôi phục của Chúa, chúng ta có chức phận lãnh đạo của một Khải tượng kiểm soát trong một chức vụ qua những người đem đến Khải tượng đó—Êph. 3:3-5, 9; Côl. 1:24-29:
1. Phao-lô nói rằng ông và các đồng công của mình là “tôi tớ của Christ và quản gia về các huyền nhiệm của Đức Chúa Trời” (1 Cô. 4:1); họ là những quản gia, ban phát Khải tượng thuộc trời về các huyền nhiệm của Đức Chúa Trời vào tín đồ; các huyền nhiệm này là Christ, là huyền nhiệm của Đức Chúa Trời và Hội thánh là huyền nhiệm của Christ (Côl. 2:2; Êph. 3:4; 5:32); sự phụng sự ban phát này, chức phận quản gia này, là chức vụ của các sứ đồ (3:2, 8-9).
  2. “Điều được mong đợi nơi quản gia là người ấy được thấy là trung tín” (1 Cô. 4:2); giống như Phao-lô, chúng ta cần “được Chúa thương xót để trở nên trung tín” (7:25b; 1 Ti. 1:12) hầu chúng ta có thể trở nên những nô lệ trung tín có thói quen cung cấp thức ăn thuộc linh cho gia đình của Đức Chúa Trời, cung ứng lời của Đức Chúa Trời và Christ là sự cung ứng sự sống cho tín đồ trong Hội thánh (Mat. 24:45-47); chúng ta muốn trở thành những người trung tín với công tác của Chúa trong thời đại này để chúng ta có thể dự phần vào niềm vui của Chúa trong thời đại kế tiếp, với sự nhận thức rằng lời khen và phần thưởng của Chúa không liên quan đến tâm cơ và lượng công tác của chúng ta, mà

liên quan đến việc chúng ta trung tín sử dụng ân tứ của Ngài hết mức (25:21-23; đc. Khải. 3:8).

- B. Chỉ khi ở dưới chức phận lãnh đạo của những người trung tín như Nê-hê-mi và E-xơ-ra, Israel mới có thể được tái cấu tạo thành chứng cứ của Đức Chúa Trời, là sự biểu lộ của Đức Chúa Trời trên đất, một dân hoàn toàn khác với các dân ngoại; đây là hình bóng cho điều Đức Chúa Trời muốn Hội thánh trở thành ngày nay—Nê. 13:14, 29-31; 1 Ti. 3:15.
- C. Nê-hê-mi biết rằng nếu không có E-xơ-ra, ông không thể tái cấu tạo dân Đức Chúa Trời:
  - 1. Trong việc tái cấu tạo dân tộc, Nê-hê-mi nhận ra ông không biết Lời Đức Chúa Trời.
  - 2. E-xơ-ra có tiếng về sự hiểu biết Lời Đức Chúa Trời, và Nê-hê-mi sẵn lòng tìm đến ông để được giúp.
- D. Theo nguyên tắc thần thượng, sự đại diện đúng đắn cho Thân thể luôn bởi những người được kết hợp với người khác—1 Cô. 1:1; Xuất. 4:14b-16:
  - 1. Đơn độc là cá nhân chủ nghĩa, nhưng được sai đi với một người khác là được sai đi theo nguyên tắc Thân thể—Lu. 10:1; Công. 13:1-3; La. 12:5; 1 Tê. 1:1.
  - 2. Hành động cách cá nhân chủ nghĩa là vi phạm nguyên tắc Thân thể.
  - 3. Trong sự khôi phục của Chúa, có một nhu cầu cấp thiết về công tác xây dựng Thân thể cách đích thực; tuy nhiên, công tác xây dựng này chỉ có thể được thực hiện bởi các đồng công mà đã được tương thích với nhau—Phil. 2:19-22.
- E. “Chúa cho tôi thấy rằng Ngài đã chuẩn bị nhiều anh em là những người sẽ phụng sự cùng với tôi như những đồng nô lệ theo cách được hòa lẫn. Tôi cảm thấy đây là sự ban cấp có tế tri của Chúa cho Thân thể Ngài và là phương cách cập nhật để làm trọn chức vụ của Ngài”—Witness Lee, ngày 24 tháng 3, năm 1997 (*Tuyển tập Witness Lee, 1994-1997*, tập 5, “Thư tương giao cùng lời cảm ơn”, tr. 525, tiếng Anh).

Phụ lục: trích từ quyển *Khái tượng của thời đại*

THEO SÁT KHẢI TƯỢNG CỦA THỜI ĐẠI

Để chúng ta phụng sự Đức Chúa Trời ngày nay, khái tượng của chúng ta phải hoàn toàn mở rộng từ khái tượng đầu tiên về A-đam trong Sáng thế kỷ đến khái tượng cuối cùng về sự hiển lộ của hội thánh là Giê-ru-sa-lem Mới. Điều này và chỉ điều này là khái tượng trọn vẹn. Mãi đến hôm nay, khái tượng này mới được hoàn toàn mở ra cho chúng ta.

Trong Điện bảo tàng quốc gia ở Đài Bắc, có một bức tranh vẽ trên một cuộn giấy dài tên là “Cảnh sông nước tại Lễ hội Thanh minh”. Tranh này mô tả chi tiết về văn hóa, đời sống và lối sống của người dân Trung Quốc vào thời điểm bức tranh được vẽ. Chỉ xem một vài phần đầu tiên trên cuộn giấy dài ấy thì chưa đủ. Người ta phải đi hết đầu này đến đầu kia trước khi có thể thấy một bức tranh rõ ràng, hay “khái tượng” về toàn bộ đời sống ở Trung Quốc. Tương tự, chúng ta cũng có một bức tranh riêng của chúng ta, đó là “Cảnh sông nước tại Lễ hội Thanh Minh” của chúng ta trong việc chúng ta phụng sự Đức Chúa Trời. Bức tranh này bắt đầu từ khái tượng của A-đam về cây sự sống trong vườn Ê-đen và mở rộng đến Giê-ru-sa-lem Mới với cây sự sống. Giê-ru-sa-lem Mới là cảnh cuối cùng của khái tượng. Sau đó không còn gì để xem nữa.

...Chúng ta đang phục vụ Đức Chúa Trời theo cảnh cuối cùng này, mà cảnh này bao gồm tất cả các cảnh trước đó...

Vì chúng ta có khái tượng cập nhật và cuối cùng, nên chúng ta phải theo sát khái tượng ấy. Chúng ta tuyệt đối không đi theo một người nào; trái lại, chúng ta đang theo đuổi một khái tượng. Hoàn toàn sai lầm khi nói rằng chúng ta đang đi theo một người nào đó. Chúng ta đang đi theo một khái tượng thuộc thời đại hiện tại. Đó là khái tượng chung cuộc của Chúa.

Sự khôi phục của Chúa đến với chúng ta là qua anh Nee thân yêu của chúng ta. Vì vấn đề này mà anh đã trở thành một mục tiêu bị người ta tấn công. Năm 1934, anh kết hôn tại Hàng

Châu. Một số người nhân cơ hội này đã khuấy động một cơn bão. Anh rất buồn, vì vậy, một ngày nọ, tôi đến với anh để an ủi anh và tôi nói: “Anh Nee ơi, anh biết rằng giữa hai chúng ta không có mối quan hệ thiên nhiên. Tôi không đi theo con đường anh đang đi hoặc rao giảng những gì anh đang rao giảng ra từ một tình bạn thiên nhiên với anh. Hai chúng ta thật cách xa nhau. Tôi là người miền bắc, còn anh là người miền nam. Hôm nay tôi với anh đi cùng một con đường không phải vì tôi đang theo anh như một con người. Tôi đi theo con đường mà anh đang đi. Thưa anh Nee, tôi muốn anh biết rằng đến một ngày nào đó dù anh không đi con đường này, tôi vẫn sẽ cứ đi con đường này.” Tôi nói điều này vì cơn bão đã ảnh hưởng đến một số người và họ đã quyết định không đi theo con đường này nữa. Nói cách khác, nhiều người đã đi theo một con người. Khi con người này dường như thay đổi, họ bèn quay lưng khỏi người ấy. Nhưng tôi đã nói với anh Nee: “Ngay cả khi đến một ngày nào đó, nếu anh không đi theo con đường này, tôi vẫn đi theo con đường này. Tôi không đi con đường này vì anh, và tôi sẽ không rời bỏ con đường này vì anh. Tôi đã thấy đây là đường lối của Chúa. Tôi đã thấy Khải tượng.”

Năm mươi hai năm đã trôi qua. Ngày nay tôi không hề hối tiếc chút nào về những gì mình đã làm. Trong suốt năm mươi hai năm qua, tôi đã thấy cùng một câu chuyện được lặp đi lặp lại. Một số người đến rồi bỏ đi. Một cảnh thay đổi, và một cảnh khác xuất hiện. Kể từ khi tôi bắt đầu công tác tại Đài Loan, trong ba thập kỷ qua chúng ta đã chứng kiến một số cuộc khủng hoảng lớn. Ngay cả những anh em mà tôi đã dẫn đến sự cứu rỗi và đã trải qua sự huấn luyện của chính tôi cũng đã rời bỏ sự khôi phục của Chúa. Khải tượng không bao giờ thay đổi, nhưng con người thực sự đã thay đổi, và những người đi theo Khải tượng cũng đã thay đổi.

Tôi muốn nói một lời đầy tình thức với tất cả các anh em từ tận đáy lòng tôi. Nhờ lòng thương xót của Chúa, tôi có thể đứng đây hôm nay để đưa anh em đến Khải tượng này. Tôi hi vọng rằng anh em sẽ không đi theo tôi như một con người; tôi hi vọng rằng nhờ lòng thương xót của Chúa, anh em đang tuân theo Khải tượng mà tôi đã tỏ ra cho anh em... Tôi muốn đưa ra cho anh em một sự kiện này. Chính do lòng thương xót của Chúa mà Ngài đã mặc Khải cho tôi Khải tượng ấy. Tôi khuyên anh em không nên đi theo tôi nhưng hãy đi theo Khải tượng này, Khải tượng mà Anh Nee và tất cả các đầy tớ của Chúa qua các thời đại đã để lại cho chúng ta và Khải tượng này tôi trao lại cho anh em. Đây thực sự là Khải tượng kéo dài từ cảnh đầu tiên về A-đam đến cảnh cuối cùng về Giê-ru-sa-lem Mới. (tr. 48-50)